

[Handelsministeren]

får truffet beslutning, inden folketinget tager på sommerferie, fordi den garanti, som staten skal give for investeringsbanklånet, skal gives hurtigt, ellers kan man ikke fastholde dette gunstige lån. I forvejen har man fået udsættelse. Hertil kommer, at man også skal foretage den strukturtilpasning, som flere efterlyste. Jeg forstod på den ærede ordfører for retsforbundet, at vi slet ikke skulle være gået ind i sådanne overvejelser. Selvfølgelig, der sker, er en form for strukturtilpasning, idet man gennemfører en investering i yderligere modernisering, hvorved man også indskrænker antallet af ansatte. Det er i sig selv lidt smertefuldt i en periode, hvor vi har mangel på beskæftigelse, men det er en nødvendighed, hvis vi skal gøre os håb om, at Stålvæværket står sig, når processen er gennemført. Vi lægger netop vægt på, at Stålvæværket så ligger i toppen af de forskellige stålværker i verden, sådan at man har en rimelig chance for at klare sig, efter at injektionen har fundet sted. Og det tror vi altså på at der er en rimelig chance for.

Flere ordførere har været inde på problemet med de 600 mand, som bliver ledige, eller som ikke bliver beskæftiget, når moderniseringen har fundet sted. Vi har lagt megen vægt på under drøftelser med stålværket, at man finder en rimelig ordening, således at man gennem forskellige foranstaltninger, som også socialdemokratiets ordfører gik nøjere ind på, sikrer, at man ikke bare sender folk hen at stå i kø blandt de arbejdsløse. Jeg tror, vi har fået en rimelig ordening, som gør, at de mennesker, der ikke mere kan finde anvendelse efter moderniseringen, enten går af ved naturlig afgang, bliver efterlønnen eller førtidspensioneret, bliver omskolet eller får anden virksomhed at udøve enten på selve foretagendet eller udenfor. Det er klart, at det har vi lagt vægt på. Vi har samarbejdet meget med værket og de ansattes repræsentanter. Jeg vil gerne understrege, at det er mit indtryk, at der har været fuld overensstemmelse mellem ledelsen på Stålvæværket og de ansattes repræsentanter. Begge parter har været repræsenteret i de drøftelser, jeg og mine embedsmænd har ført med væværket, og jeg har fornemmet en fuld overensstemmelse og fuld opbakning bag det, der her foreslås.

Man har været inde på spørgsmålet: hvordan vil disse statsmidler nu stå sig i forhold

til den investerede aktiekapital? Jeg kan oplyse, at det, der er vores hensigt, er at lade midlerne blive i foretagendet, så længe det er nødvendigt for, at foretagendet kan klare denne periode, hvor det altså forbedrer sin konkurrenceevne i en situation, hvor masser af stålværker er ude for meget kraftige tilbageslag. Hvis og når situationen bliver forbedret, sådan at denne statskapital ikke mere er nødvendig, så er det vort ønske at få pengene ud igen, men så længe de står der, vil vi sikre os, at de bliver forrentet bedre end aktionærenes penge. Jeg skal forhandle med værket om, hvordan vi får en ordening på det. Min hensigt er at kræve, at de indbetalte statsmidler får en forrentning, der ligger over det eventuelle udbytte, der på et tidspunkt kan blive udbetalt. Og når så mulighederne er til stede, ønsker vi midlerne tilbagebetalt.

Vi tror ikke på, at vi ville være bedre stillet, hvis vi her havde stillet krav om, at det blev en aktiekapital, vi kom til at besidde. Sagen er jo den – det kunne jeg også forstå lå i det, flere ordførere var inde på, da de talte om denne side af sagen – at hvis vi kun skal have den indflydelse, der svarer til vor kapitals andel af den samlede kapital, vil det i dette tilfælde sige 40 pct., og så har man jo ikke den magt og indflydelse, som nogle af ordførerne efterlyste, for det forudsætter jo, at man har 50 pct. eller derover.

Konsekvensen af at kræve, at man skulle have magt og indflydelse, ville altså blive en ren statsovertagelse, hvad jeg overraskende nok opfattede at fremskridtspartiets ordfører gik ind for. Vi finder altså, at dette skal være en konstruktiv støtte, og vi opfatter den også, som hr. Lindinger gjorde det, som en kreativ form for erhvervspolitik. Men vi mener ikke, at det er et led i en socialiserings- eller nationaliseringspolitik, og ønsker ikke, at det skal være det.

Jeg kan sige til hr. Bolvig, der rejste spørgsmålet om at tale med arbejdsministeriet om de ledige, at vi har allerede gennemdrøftet disse problemer med virksomheden, med arbejdsministeriet og i handelsministeriet, og vi mener, vi allerede har fået tilstrækkeligt tilsagn fra virksomheden, der sikrer, at der finder en rimelig overgang sted, så man ikke får ulemper for dem, der ikke mere kan fortsætte på virksomheden, når den bliver rationaliseret yderligere.